

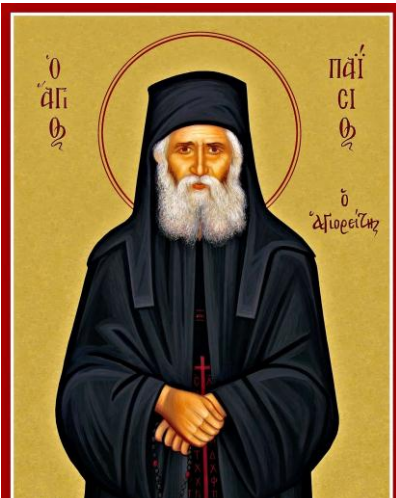
Cine este El.

Îngerii vor suna din trâmbițele lor înaintea Lui; Sfânta Lui Cruce va străluci puternic pe ceruri înaintea Venirii Lui: „Foc înaintea Lui va merge și va arde împrejur pe vrăjmașii Lui” (Psalmul 96 :3). Atunci, și credincioșii și necredincioșii, și dreptii și nedreptii îl vor recunoaște pre Judecătorul. Dar atunci se vor bucura de El doar aceia care L-au recunoscut și în peștera Betleemului, și pe Crucea Golgothei. Cu adevărat se vor bucura! Căci ei vor recunoaște în Judecătorul pe Acela pentru care ei înșiși au bătut război toată viața, batjocoriți fiind și ridiculizați de toți pentru a lor credință în El! Vor recunoaște în Judecătorul pe Acela de la Care au învățat toate, pe Acela Care i-a vindecat pe ei în toate durerile, bolile și nenorocirile lor!

O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase Cela Ce ești Stăpânul Slavei, miluiește-ne și ne îndreptează pre noi la ceasul Sfintei și Înfricoșatei celei de-a doua Venirii Tale! Căci Ție se cuvine toată slava și mulțumirea în veci, Amin!

(*Sfântul Nicolae Velimirovici, Proloagele de la Ohrida*)

DUHUL LUMESC ESTE BOALĂ

Sf. Cuv. Paisie Aghioritul
(1924-1994),
icoană

Astăzi lucrul cel mai important este să nu ne modelăm după acest duh lumesc.

Este o mucenicie. Pe cât putem, să nu fim atrași de acest curent și să ne ducă târăș pe acest canal. Peștii deștepți nu se prind în cârlige. Văd momeala, înțeleg că e momeala și pleacă de acolo, scăpând astfel. În timp ce ceilalți văd momeala, aleargă acolo să mănânce și, hop, se prind. Așa și lumea: are momeala ei și îi prinde pe oameni. Oamenii sunt atrași de duhul lumesc și sunt prinși de el.

Duhul lumesc este boală. Precum căutăm să evităm o boală, așa și cugetarea lumească s-o evităm, oriunde ar fi ea. Să ne înstrăinăm de duhul progresului lumesc, ca să progresăm duhovnicește, să ne însănătoșim duhovnicește și să ne bucurăm îngerește.

(*Sf. Cuv. Paisie Aghioritul, Cu durere și dragoste pentru omul contemporan*)

CUVÂNT DUHOVNICESC AL SF. FILOTHEI ZERVAKOS

Cine nu se smerește nici nu se pocăiește. Cel mândru nu se pocăiește niciodată, dar și dacă se pocăiește, pocăința lui nu este reală, adevărată, sinceră, ci este mincinoasă. Dacă se roagă și postește sau face vreun bine, pe toate le face cu falsitate, cu prefăcătorie, ca și fariseii, ca să-l vadă ceilalți oameni... Deoarece smerenia este o virtute atât de mare și fără ea nu putem să ne mântuim, să aruncăm cu toții mândria cea diavolească și să dobândim dumnezeiasca smerenie, pe care înțeleptul Isaac Sirul o numește veșmânt dumnezeiesc, întrucât cu aceasta s-a îmbrăcat Unul- Născut Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu-Tatăl, coborând de la ceruri pe pământ pentru mântuirea noastră.

Să cugetăm bine cu toții, să ne cercetăm pe noi, să cercetăm omul lăuntric din noi cu băgare de seamă și luare-aminte și să vedem că nu suntem lipsiți de acest păcat urât de Dumnezeu, mândria. Unul mai puțin, altul mai mult, toți suntem bolnavi și suferim de mândrie. Și ca să ne izbăvim de aceasta, să cerem cu rugăciune, implorare, credință, evlavie și zdrobire a inimii, de la Dătătorul celor bune și de folos, care a spus: ”*Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide*” (Matei 7, 7), să ne scape de mândria cea urâtă de Dumnezeu și să ne dăruiește neprețuita smerenie. Și ne-o va da și vom afla mântuirea și odihna sufletelor noastre, dacă și noi, în loc să stăm cu mâinile încrucișate și să spunem vorbe goale, ne vom strădui, pe cât posibil, căci ”*Împărăția cerurilor se ia prin străduință și cei ce se silesc pun mâna pe ea*”.

(*Sf. Filothei Zervakos, Mărturisirea credinței creștine*)